

Έπίκαιρο

Ό Μυστικός Δείπνος (Πάσχα)

Γιά νά δημιουργηθεῖ ἕνα κατανυκτικό κλίμα, πρὶν ἀπὸ τὴ διήγηση, μπορούμε νά ψάλουμε μαζί μέ τὰ παιδιά τὰ Ἐγκώμια.

Πλησίαζε τό **Πάσχα**, ἡ μεγάλη γιορτή τῶν Ἰουδαίων, κατά τήν ὁποία γιόρταζαν τή θαυμαστή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας καί τή σωτηρία τοῦ λαοῦ τους ἀπό τή δουλεία τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐκεῖνο τό βράδυ, ὁ Χριστός μαζί μέ τοὺς μαθητές Του κάθισαν νά φᾶνε στόν ἐπάνω ὄροφο ἑνός σπιτιοῦ. Οἱ μαθητές δέν ἤξεραν πῶς αὐτό εἶναι τό τελευταῖο τους κοινό δεῖπνο. Ὁ Χριστός ὅμως τὰ γνώριζε ὅλα. Κι ἐπιθυμοῦσε πολύ νά φτάσει αὐτή ἡ ὥρα. **«Μεγάλη ἐπιθυμία ἔχω αὐτό τό Πάσχα νά φάω μαζί σας πρὶν ἀπὸ τό Πάθος μου»**, τοὺς ἀποκαλύπτει. Γιατί ἄραγε τόσο πολύ τό ἐπιθυμοῦσε ὁ Χριστός μας;

Γιατί σ' ἐκεῖνο τό δεῖπνο φανέρωσε **ὄλη τήν ἀγάπη Του** (βλ. Ἰω 13,1), **προσφέροντας τόν ἴδιο τόν ἑαυτό Του!**

Πρὶν ἀρχίσει τό δεῖπνο, οἱ μαθητές ἐκπληκτοί εἶδαν τόν Χριστό νά ζώνεται τήν ποδιά καί νά **τούς πλένει τὰ πόδια**, ὅπως συνήθιζαν νά κάνουν τότε οἱ οἰκοδεσπότες σ' ἐκείνους πού φιλοξενοῦσαν. Κι ἔπειτα, ἡ ἀγάπη Του ἔφτασε στό ἀποκορύφωμά της! Ἐφτασε στή θυσία, **τήν πιο μεγάλη καί συγκλονιστική θυσία!** Ὁ Χριστός μας

σ' ἐκεῖνο τό δεῖπνο τέλεσε γιά πρώτη φορά τό **Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας**. Γι' αὐτό καί ὀνομάζεται **«Μυστικός δεῖπνος»**. Πῆρε ὁ Κύριος στά χέρια Του ψωμί καί, μετά ἀπό εὐχαριστήρια προσευχή, τό ἔκοψε καί τό μοίρασε στούς μαθητές Του λέγοντας: **«λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τό σῶμά μου»**· «πάρτε νά φάτε, αὐτό εἶναι τό σῶμα μου». Στή συνέχεια, πῆρε στά χέρια του ἕνα ποτήρι μέ κρασί, εὐχαρίστησε καί πάλι τόν οὐράνιο Πατέρα Του καί εἶπε: **«πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γάρ ἐστι τό αἷμά μου τό τῆς καινῆς διαθήκης τό περι πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»**. Μέ ἀπλά λόγια: **«Πιείτε ὅλοι ἀπ' αὐτό· αὐτό εἶναι τό Αἷμα μου, πού χύνεται γιά τή συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν σας»** (Μθ 26,26. 27-28).

Προετοιμασία γιά τή Θεία Κοινωνία

Αὐτά τά λόγια, παιδιά, τ' ἀκοῦμε σέ κάθε Θεία Λειτουργία. **Σέ κάθε Θεία Λειτουργία ζοῦμε ξανά τόν Μυστικό δεῖπνο**. Πάνω στήν ἁγία Τράπεζα, τό ψωμί (πρόσφορο) καί τό κρασί (νάμα) πού προσφέρουν οἱ πιστοί, ἀγιάζονται ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καί μεταβάλλονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Ἔτσι ὅταν πλησιάζουμε στό ἅγιο Δισκοπότηρο καί κοινωνοῦμε, παίρνουμε μέσα μας τόν ἴδιο τόν Χριστό!

Πόσο πολύ μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός! Μᾶς χαρίζει τά **Τίμια Δῶρα**, τή Θεία Κοινωνία, τόν ἴδιο τόν ἑαυτό Του, νά γινόμαστε ἕνα μαζί Του! Στίς φλέβες μας ρέει τό πανάγιο αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας! Ἀσύλληπτη, σ' ἀλήθεια, ἡ ἀγάπη Του καί ἡ τιμή πού μᾶς κάνει!

Ἄραγε, παιδιά, ἐμεῖς ἀνταποκρινόμαστε σ' αὐτή τή μεγάλη τιμή; **Πλησιάζουμε συχνά** στό ἅγιο Ποτήριο γιά νά κοινωνήσουμε; Κι εἴμαστε κάθε φορά **κατάλληλα προετοιμασμένοι**;

Ἄν μᾶς καλοῦσαν σ' ἕνα **ἐπίσημο δεῖπνο**, ἀπό καιρό θά σκεφτόμασταν πῶς θά ντυθοῦμε, πῶς θά ἐμφανιστοῦμε... Γιά νά πάρουμε μέρος στόν Μυστικό Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ μας, φροντίζουμε

κατάλληλα νά ετοιμαστοῦμε; Δέν ἀρκεῖ νά ἔναι καλά καί καθαρὰ μόνο τὰ ροῦχα πού φοροῦμε. Εἶναι ἀνάγκη νά φροντίσουμε νά εἶναι καί ἡ ψυχὴ μας κατάλληλα ντυμένη.

Πῶς πρέπει ἄραγε νά εἶναι ντυμένη ἡ ψυχὴ μας; (*Ἄν ἔχουμε δυνατότητα, παρουσιάζουμε τὸ παρακάτω ὑλικὸ σέ προβολή, βλ. ἐποπτικὸ ὑλικό*).

▪ **Μέ τὴ μετάνοια:** Ἐπειδὴ δυστυχῶς λερώνουμε τὴν ψυχὴ μας μέ τίς ἁμαρτίες πού καθημερινὰ κάνουμε -μέ τὰ ψέματα, τούς θυμούς, τίς ζήλιες, τίς κακίες μας-, ἓνα ροῦχο πολὺ κατάλληλο γιὰ τὴν ψυχὴ μας εἶναι ἡ μετάνοια. Δηλαδή, νά μετανιώνουμε εἰλικρινὰ γιὰ τὰ λάθη μας καί νά τὰ ἐξομολογούμεσθε μπροστά στὸν πνευματικὸ. Τὸ μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης καθαρίζει τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὴ βρομιὰ τῆς ἁμαρτίας καί τὴν κάνει κατάλληλη νά δεχτεῖ τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

▪ **Μέ τὴν ἀγάπη:** Μιά καρδιά πού ἔχει μέσα της κακία, πῶς νά δεχτεῖ τὸν Χριστό, πού εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης; Ἄν μαλώσαμε μέ κάποιον καί δέν συμφιλιωθήκαμε, ἂν ἀντιπαθοῦμε κάποιον καί τοῦ δείχνουμε κακία, ἂν δέν θέλουμε νά συγχωρήσουμε κάτι πού μᾶς ἔκαναν, τότε πῶς νά κοινωνήσουμε; Ὅταν φτάσουμε μπροστά στό Δισκοπότηρο, θά πρέπει νά ἔχουμε συγχωρήσει ἢ νά ἔχουμε ζητή-σει συγγνώμη ἂν σέ μιά παρεξήγηση τὸ φταίξιμο ἦταν δικό μας. Τότε μόνο εἴμαστε ἕτοιμοι νά κοινωνήσουμε.

▪ **Μέ τὴ νηστεία:** Ἡ νηστεία εἶναι μιά ἀσκηση πού γυμνάζει τὴν ἀγάπη μας στὸν Θεό. Πῶς πρέπει νά νηστεύει ὁ καθένας εἶναι ἓνα θέμα πού τὸ ρυθμίζει ὁ πνευματικὸς στὸν ὁποῖο ἐξομολογούμεσθε. Ὅπωςδήποτε ὅμως τὸ πρῶτὴ τῆς μέρας πού θά κοινωνήσουμε δέν τρῶμε οὔτε πίνουμε τίποτε ὡς τὴν ὥρα τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ἔτσι, μέ τὴ μετάνοια, τὴν ἀγάπη καί τὴ νηστεία, θά ἔναι καλοντυμένη ἡ ψυχὴ μας τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας. Καί νά θυμόμαστε πάντα, παιδιά: Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας παρακολουθοῦμε μέ **προσοχή**, μέ **εὐλάβεια**. Τὴν ὥρα τῆς Θείας Κοινο-

νίας ὁ ἱερέας μᾶς καλεῖ: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Κι ὅταν λέει «φόβο Θεοῦ», ἐννοεῖ τὸν σεβασμὸ πού ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε στὸν Θεό, τὴν προσοχή καὶ τὴν εὐλάβεια. Πλησιάζουμε στὸ ἅγιο Δισκοπότηρο χωρὶς νὰ μιλοῦμε ἢ πολὺ περισσότερο χωρὶς νὰ φωνάζουμε ἢ νὰ σπρώχνουμε. Τέτοια συμπεριφορά δέν ταιριάζει τὴν ἱερὴ ἐκείνη στιγμή. Κι ὅταν φτάσει ἡ σειρά μας νὰ κοινωνήσουμε, ἀνοίγουμε καλὰ τὸ στόμα, βάζουμε ἀπὸ κάτω προσεκτικὰ τὸ μαντήλι, σκουπιζόμαστε, κάνουμε τὸν σταυρό μας, παίρνουμε ἀντίδωρο καὶ ξανακαθόμαστε ἤσυχα στὴ θέση μας μέχρι τὸ «δι' εὐχῶν».

Μετὰ τὴ Θεία Κοινωνία, μέ τὸν Χριστὸ στὴν καρδιά μας, εἴμαστε προσεκτικότεροι, παιδιά, στὰ λόγια καὶ στὴ συμπεριφορά μας. Ἄσχημες λέξεις κι ἄπρεπες συμπεριφορές δέν ταιριάζουν σ' ὅσους κοινωνήσαν. Κι ὅλη τὴν ἐβδομάδα **δέν ξεχνοῦμε ὅτι ἔχουμε μέσα μας τὸν ἴδιο τὸν Χριστό**, γι' αὐτὸ ἀγωνιζόμαστε νὰ μὴν Τὸν λυποῦμε, ἀλλὰ νὰ Τοῦ λέμε μ' ὅλη μας τὴ ζωὴ ὀλόθερμο τὸ «εὐχαριστῶ» μας.

(*Στὸ τέλος τοῦ μαθήματος, θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε στὰ παιδιά τὸ ἐξαποστειλᾶριο «Τὸν νυμφῶνα σου βλέπω»*).

**Τὸ ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μου
κρατῶ καθαρὸ·
ποθῶ τὸν Χριστὸ μου
συχνά νὰ κοινωνῶ.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμὴ εἰκόνα - Προβολή.
2. Τροπάρια ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τῆς Θ. Μεταλήψεως
3. Ἐγκώμια.
4. Κατασκευή: Πασχαλινὸ καλάθκι.